

Đoàn Thị Phương Nhung

Nhạt như nước ốc

Mười năm sống với nhau, mỗi lần ân ái Thoại đều để nguyên chiếc áo may ô, Lài cứ tức phát rồ lên. Chỉ chi tiết này thôi cũng đủ để Lài biết Thoại là người khó thể thay đổi những thói quen cho dù là những thói quen vô cùng khó chịu.

Mười năm, Thoại thì không già đi nhiều, thậm chí còn phong độ và chững chạc hơn, ngược lại, Lài thì đã ngán chính bản thân mình, nước da đã lốm đốm tàn nhang, thịt ở chân, tay, ngực đã nhão, bụng thì lèo nhèo toàn mỡ. Bù lại Lài có hai đứa con gái đẹp như tranh vẽ, ngoan tới mức nói gì chúng cũng vâng ạ.

Thoại làm ở Sở Văn hoá, đi đâu cũng quần đen áo trắng sơ vin chỉnh tề, tay xách cặp cứ như là cán bộ lớn lắm. Thỉnh thoảng Thoại hay phải đi công tác xa, mỗi lần về Thoại lại tìm một lý do để ghen.

Thường thì Thoại chẳng bao giờ chú ý nhiều đến gia đình, Thoại cho rằng đó là việc giản đơn đối với Lài và dù biết Lài đảm đang thì Thoại vẫn tiết kiệm cả những lời khen ngọt ngào...

Nhưng hể Lài diện một tí là Thoại gào rú lên. Mọi người ở cơ quan Lài bảo có yêu mới có ghen, thế giới hiếm có những người ghen kinh như thế. Mười năm Lài ít tụ tập bạn bè, ít cà phê cà pháo, gặp gỡ nọ

kia. Thoại không thích Lài gặp nhiều người, Thoại bảo Lài cứ xuất hiện ở đâu là tiêu diệt đàn ông ở đó, thậm chí Lài mặc áo hai dây đi đổ rác Thoại cũng khó chịu.

Có lần Lài mặc chiếc quần trắng rồi lại bị đâm nhau với anh xe than, quần trắng bỗng trở thành đen ngòm, về đến nhà Thoại bảo khổ chưa, nhìn cả anh xe than nữa chứ, Lài tức quá cãi không phải em nhìn mà người ta đâm em trước.

Thoại bảo em làm gì mà để người ta đâm vào em. Em đi trên đường thì còn làm gì được, hay em vén váy lên nhảy múa nữa chắc, thế thì người ta cho đi Châu Quỳ lâu rồi. Toàn những chuyện rất vớ vẩn cũng trở thành to tiếng, Thoại thì hay bảo thủ, anh nói gì cũng cho là mình đúng.

Lài bảo có những thứ đã trở thành chân lý tới bảy năm, đến nay thế giới đã thay đổi đến bảy mươi lần, lẽ ra mình phải chỉnh sửa bổ sung cho phù hợp thì mình lại vẫn nghiêm nhiên công nhận... đúng là...

Thoại lăm bằm em hay nhìn mọi thứ một cách hằn học, có nhất thiết phải thế không? Thoại cho rằng Lài thật rắc rối, còn Lài lại nghĩ Thoại là kẻ bủn xỉn ngay cả cách tiếp nhận thông tin. Lài có thể vừa cho con ăn vừa xem ti vi, hoặc vừa đọc báo vừa nghe đài, hoặc vừa nấu ăn vừa nghe nhạc, nói chung Lài thường xuyên phải tiếp nhận thông tin mới, Lài muốn mỗi ngày phải có những nhận thức mới.

Tuy vậy, Thoại cũng có thể mạnh, đi tới đâu Thoại nói đâu ra đấy, năng khiếu bẩm sinh mà, còn Lài cứ đứng trước đông người kiến thức có 10 chỉ truyền đạt được 5, còn 5 phần biến đi đâu hết cả.

Thoại bảo đứng trước đám đông hay đứng trước một người không phải là vấn đề, quan trọng là mình phải tự tin, như vậy coi như đã thắng 50% rồi.

Lài chẳng mấy khi đủ tự tin, cô hay tự tìm lý do để phức tạp hóa vấn đề, chẳng hạn hôm nay mình mặc áo màu xanh nước biển với quần màu ghi trông kỳ quá, hoặc mình mặc áo màu hồng phần lại tô son màu cam thật không hợp chút nào.

Thoại bảo đàn bà phụ nữ thật rắc rối, quần áo, phần son hết nửa ngày, nửa ngày ấy đàn ông làm được khối việc. Lài cãi, đàn ông các anh thì hút thuốc và uống bia, bụng cứ ểnh ra như bụng cóc, tiền uống bia của các anh, đàn bà chúng tôi làm được khối việc. Thoại cầu nhàu tranh luận với em mệt lắm, Thoại tỏ ra bực tức. Lài bảo chắc là anh tiếc...

Anh có biết câu “Anh tưởng nước giếng sâu anh nói sơi gàu dài, đâu ngờ nước giếng đục anh tiếc hoài sơi dây không?”. Thoại nhảm nhăng anh chẳng hiểu gì cả, thật đấy, cứ động đến cái gì là em cứ giãy đành đạch lên như phải bỏng. Lài quay mặt đi trong bụng thì thầm đúng là nhạt như nước ốc.

Thường thì phụ nữ mà cứ ngồi với nhau từ ba người trở lên là đủ chuyện, chủ yếu là nói xấu mẹ chồng rồi đến chuyện chồng có còn “hoạt động” tốt không, vân vân và vân vân. Sau khi các chuyện đó đã đến hồi kết mọi người quay sang nói chuyện về chị Yên, bạn thân của chị Xuân cùng cơ quan với Lài. Chị Yên năm nay vừa tròn năm mươi năm, đã ly dị chồng, con cái đã trưởng thành, nay cũng muốn đi bước nữa.

Chị Xuân đưa chị Yên đến nhà một người bạn đã lớn tuổi, ông ta thật thà quá. Khi chị Yên hỏi: “Em hỏi... dạ trông anh có lẽ khoảng ngoài sáu mươi rồi phải không ạ?” ông ta vội thanh minh “ấy năm nay tôi vừa tròn bảy mươi rồi ấy chứ”.

Chị Yên sợ toát mồ hôi, khéo lấy ông ta rồi ngày nào cũng phải cùng nhau ăn ba bữa cháo thì mệt lắm. Với lại tuy ông đã chia tay với vợ nhưng bà ta vẫn ở ngay đầu phố với thằng con trai, e không tiện. Một người độc mồm bảo: “Phải tìm cho chị Yên ông nào còn “làm ăn” được, vợ lại ngồi lên nóc tủ ăn hoa quả rồi thì thuận lợi hơn”.

Đột nhiên chị Xuân quay sang hỏi Lài “Đã bao giờ em thấy hạnh phúc chồng chên chưa?”. Lài nói cô thấy cuộc sống của cô thực sự an toàn, đã rất lâu cô không phải suy tư gì về hai từ ấy vì Thoại là người không dễ đổi thay. Chị Xuân lại hỏi, Lài thấy Thoại yêu Lài nhiều không, Lài bảo chị hỏi câu khác đi. Một người bảo ai cho rằng hạnh phúc là sự bền vững thì thật là chủ quan.

Tiếng chuông điện thoại di động reo trên màn hình hiện lên chữ “Ong xa” và mở màn cuộc điện thoại. Thoại nói anh có việc đột xuất anh cần 10 triệu để đi công tác xa. Lài bảo anh có thể nói rõ hơn không. Thoại bảo khi nào về anh sẽ nói, anh đến cơ quan lấy tiền luôn nhé. Thế đấy, không hiểu sao Thoại biết Lài hay để tiền ở cơ quan.

Mở tủ lấy tiền. Tự dưng Lài thấy lo lo, chưa bao giờ Thoại đi công tác trong tâm trạng vừa hốt hoảng và lo lắng như thế. Lài có một linh tính không hay dù là rất mơ hồ, nhưng Lài cũng đã lấy đà để sẵn sàng đương đầu. Chưa hẳn nước ốc đã nhạt. Hôm nay Lài có một nhận thức mới.

Nguồn: Theo Tiền Phong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 9 năm 2005